In de gevoegde zaken 81 tot en met 88-74,

GIULIANO MARENCO, ROSA-MARIA MARENCO GEBOREN GUIDA, PIERO RAVAIOLI, DORANGELA VAN LOO GEBOREN LUCIONI, BERNHARD VON WÜLLERSTORFF UND URBAIR, ROLF WERNER, PIETER ALBERTI EN KONRAD BAUMANN,

ten deze vertegenwoordigd door M. Grégoire, advocaat bij het Hof van Beroep te Brussel, en domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij T. Biever, advocaat aldaar, 83, boulevard Grande-Duchesse Charlotte,

verzoekers,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur R. Baeyens, als gemachtigde, en domicilie gekozen hebbende bij haar juridisch adviseur P. Lamoureux, 4, boulevard Royal,

verweerster,

betreffende verzoek tot nietigverklaring van de besluiten der Commissie van 22 oktober 1973, houdende benoeming van P. Burigana, F. Conte, E. Capuano, R. de Santis, C. Guida, F. Pettini, V. Saccomandi, C. Savoini en D. Tosi op de posten van hoofdadministrateur, bedoeld in de onderscheiden kennisgevingen van vacatures nrs. COM/943/72, COM/396/72, COM/646/72, COM/938/72, COM/939/72, COM/931/72, COM/940/72, COM/947/72, en COM/948/72, alsmede tot nietigverklaring van alle daarmede verband houdende besluiten en van het besluit tot afwijzing van de ten deze ingediende klachten,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

samengesteld als volgt: R. Monaco, Kamerpresident, J. Mertens de Wilmars en A. O'Keeffe, Rechters,

Advocaat-Generaal: J.-P. Warner
Griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

Overwegende dat de feiten en de tijdens de schriftelijke behandeling door partijen voorgedragen argumenten kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

De Commissie heeft in de tweede helft van 1972 de kennisgevingen van vacature nrs. COM/943/72, COM/396/72, COM/646/72, COM/938/72, COM/939/72, COM/931/72, COM/940/72, COM/947/72, en COM/948/72, bekendgemaakt voor posten van hoofdadministrateur, loopbaan A 5 - A 4, bij de Directoratengeneraal Landbouw, Industrie, Technologie en Wetenschappen, Sociale Zaken en Buitenlandse Betrekkingen.

Op 22 oktober 1973 besloot zij in deze posten volgens de procedure van artikel 29, lid 2, Statuut te voorzien door benoeming van resp. P. Burigana, F. Conte, E. Capuano, R. de Santis, C. Guida, F. Pettini, V. Saccomandi, C. Savoini en D. Tosi. De benoemden waren allen van Italiaanse nationaliteit en hadden tevoren als tijdelijke functionarissen de posten vervuld.

Een aantal A 6-ambtenaren bij verschillende directoraten en diensten der Commissie hebben daarop overeenkomstig artikel 90 Statuut een klacht tot intrekking van de benoemingsbesluiten ingediend, namelijk G. Marenco op 18 januari 1974, R. M. Marenco op 18 januari 1974, P. Ravaioli op 22 januari 1974, D. Van Loo op 18 januari 1974, B. von Wüllerstorff und Urbair op 20 januari 1974, R. Werner op 18 januari 1974, P. Alberti op 21 januari 1974 en K. Baumann op 30 januari 1974.

De klachten werden door de Commissie bij brieven van 30 juli 1974 afgewezen.

Op 28 oktober 1974 stelde elk van verzoekers beroep in bij het Hof, alwaar de beroepen per dezelfde datum zijn ingeschreven ter griffie.

Bij beschikking van het Hof (Eerste Kamer) van 5 december 1974 werden de zaken gevoegd.

Het Hof heeft, op rapport van de Rechter-Rapporteur en gehoord de Advocaat-Generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Conclusies van partijen

Verzoekers concluderen dat het den Hove behage:

1. Nietig te verklaren de besluiten van de wederpartij van 22 oktober 1973 tot benoeming van de heren P. Burigana, F. Conte, E. Capuano, R. de Santis, C. Guida, F. Pettini, V. Saccomandi, C. Savoini en D. Tosi op de posten van hoofdadministrateur, bedoeld in de onderscheiden kennisgevingen van vacature nrs. COM/943/72, COM/396/72, COM/646/72, COM/938/72, COM/939/72, COM/931/72, COM/940/72, COM/947/72 en COM/948/72;
2. Nietig te verklaren alle besluiten, genomen vóór en/of met de sub 1 bedoelde benoemingsbesluiten en daarmede verband houdende, met name de besluiten om ter voorziening in de betrokken vacatures niet de procedure van vergelijkend onderzoek te volgen en de besluiten om gebruik te maken van de procedure van artikel 29, lid 2, van het Statuut;

3. Nietig te verklaren de bij brieven van 30 juli 1974 aan verzoekers ter kennis gebrachte besluiten tot afwijzing van hun klachten;
4. De wederpartij te verwijzen in de kosten van het geding.

De Commissie concludeert tot:
1. Niet-ontvankelijkverklaring, althans ongegrondverklaring der beroepen;
2. Verwijzing van partijen in de kosten, voorzover die niet ingevolge artikel 70 Reglement procesvoering ten laste van de instelling blijven.

III – Middelen en argumenten van partijen

a) De ontvankelijkheid

De *Commissie* stelt dat twee verzoekers, P. Alberti en K. Baumann, zowel de hoedanigheid als het belang ten processe ontberen, daar zij ontslag hadden aangevraagd, hetwelk was verleend en ingegaan vóór de instelling van hun beroep.

Ook kan niet van een persoonlijk en rechtstreeks belang worden gesproken bij de verzoekers die zich niet hadden opgegeven voor de in de kennisgevingen vacant verklaarde posten. In feite hadden alleen gesolliciteerd B. von Wüllerstorff und Urbair, R. Werner, en R. M. Marenco naar de posten van kennisgeving COM/396/72; P. Alberti, B. von Wüllerstorff und Urbair en R. Werner idem COM/646/72; K. Baumann idem COM/938/72; R. Werner idem COM/939/72; R. Werner idem COM/940/72; B. von Wüllerstorff und Urbair idem COM/943/72 en D. Van Loo idem COM/947/72. Naar de posten COM/931/72 en COM/948/72 had niemand gesolliciteerd. G. Marenco en P. Ravaioli hadden zich voor geen enkele post opgegeven.

Tenslotte moesten de sollicitaties van sommige verzoekers ter zijde worden gelegd op grond van de in de kennisgevingen gestelde specifieke kundigheidsvereisten.

Verzoekers antwoorden dat het ontslag van P. Alberti en K. Baumann niet afdoet aan hun hoedanigheid om beroep in te stellen krachtens de artikelen 90 en 91 Statuut, die evenzeer gelden voor aanwezige als voor voormalige of aanstaande ambtenaren. Beide verzoekers hadden een procesbelang, omdat zij op de datum van de litigieuze besluiten en van de voorafgaande klachten ambtenaar waren en hadden kunnen deelnemen aan vergelijkende onderzoeken, wanneer die waren uitgeschreven.

Het doet er niet toe, of verzoekers allen naar een der betrokken posten hebben gesolliciteerd (G. Marenco en P. Ravaioli konden niet solliciteren, omdat zij niet de in artikel 45 voorgeschreven minimumdiensttijd hadden). Hun belang was dat zij hadden kunnen deelnemen aan de vergelijkende onderzoeken, als die waren uitgeschreven, en dat zij baat hadden bij een nietigverklaring.

Tenslotte is het alleen de jury die de lijst kan opmaken van de kandidaten die voldoen aan de in de kennisgeving gestelde voorwaarden. Overigens is dit een punt van de zaak ten gronde en niet van de ontvankelijkheid.

Verweerster merkt op dat er slechts sprake kan zijn van een procesbelang, als men bij toewijzing van zijn vorderingen onmiddellijk of over enige tijd bescherming verkrijgt. Deze in de nationale rechtspraak algemeen aanvaarde regel gaat vóór beginselen van dien aard dat het voor de ontvankelijkheid van een beroep vereiste belang wordt afgemeten naar de dag van instelling van het beroep. Andersluidende argumenten van verzoekers zijn irreëel. Speciaal de twee met ontslag vertrokken verzoekers zijn zeker niet uit op een herplaatsing bij de diensten der Commissie. Ook Marenco en Ravaioli kunnen zich niet in gemoede beklagen over de benoemingen in posten, waarop zij ten tijde van de instelling van hun beroep normaal geen enkele aanspraak konden doen gelden. Andere verzoekers tenslotte hadden geen proces-

belang, daar zij niet beschikten over de in de kennisgevingen vereiste kwalificaties.

b) Het eerste middel

Verzoekers voeren schending aan van artikel 29, lid 2, van het Statuut, daar blijkens de bestreden besluiten tijdelijke functionarissen zijn benoemd. Deze bepaling, welke een andere procedure dan die van het vergelijkend onderzoek mogelijk maakt voor de aanwerving van ambtenaren in de rangen A 1 en A 2 alsmede in buitengewone gevallen voor het vervullen van ambten waarvoor bijzondere kundigheden vereist zijn, is alleen van toepassing bij de aanwerving van personen die nog niet in dienst zijn van de Gemeenschappen.

De *Commissie* antwoordt dat dit middel bij 's Hofs arrest van 5 december 1974 (Van Belle tegen Raad, zaak 176-73, Jurispr. 1974, blz. 1361) was verworpen op grond dat anders deze mogelijkheid om af te wijken van de procedure van het vergelijkend onderzoek „onbillijk en niet in overeenstemming met het belang van de dienst" zou worden beperkt.

Verzoekers refereren zich in verband met dit arrest aan 's Hofs oordeel inzake het eerste middel.

c) Het tweede middel

Verzoekers voeren schending aan van artikel 29, lid 2, van het Statuut, daar deze bepaling ervan uitgaat dat is voldaan aan een aantal formele en materiële voorwaarden, hetgeen hier niet het geval was.

Immers, de kennisgevingen van vacature stelden een toepassing van artikel 29, lid 2, niet in het vooruitzicht en verlangden voor de betrokken posten geen bijzondere kundigheden. Bovendien waren zij niet bekendgemaakt in het Publikatieblad.

Het besluit tot toepassing van artikel 29, lid 2, was niet met redenen omkleed. Zelfs was niet eens gezegd dat geen algemeen vergelijkend onderzoek overeenkomstig artikel 29, lid 1, zou worden gehouden.

De gevolgde procedure geldt alleen voor buitengewone gevallen. Uit de kennisgevingen van vacature zelf blijkt echter dat het in casu geenszins ging om posten die zo bijzondere kundigheden vereisen dat daarin slechts via een uitzonderlijke procedure kon worden voorzien, doch om normale kundigheden voor hoofdadministrateursposten. Evenmin was hier sprake van een buitengewoon geval, daar de benoemde functionarissen heel wel hadden kunnen deelnemen aan een intern vergelijkend onderzoek.

De *Commissie* antwoordt dat noch in artikel 4, tweede en derde alinea, noch elders in het Statuut precies is voorgeschreven wat in een kennisgeving van vacature moet staan. Voldoende is dat de betrokken post, de daaraan verbonden werkzaamheden en de gestelde eisen duidelijk zijn aangegeven.

De aan de Commissie voorgelegde ontwerp-besluiten die zijn opgenomen in de persoonsdossiers van de benoemde ambtenaren, zijn uitvoerig genoeg gemotiveerd om een normale rechtmatigheidstoetsing mogelijk te maken.

Het zeer specifieke karakter van de posten, hetwelk met name ook blijkt uit de taakomschrijving in de kennisgevingen van vacature, was door de Commissie nog eens beklemtoond in haar brieven van 30 juli 1974.

Verzoekers repliceren dat de betrokken vormvoorschriften wellicht implicite doch noodzakelijkerwijs uit de statuutbepalingen voortvloeien evenals uit de algemene beginselen. Zie in dit verband met name artikel 4, tweede en derde alinea, en artikel 1, leden 2 en 3, van bijlage III van het Statuut. Hierin ligt het overigens vanzelfsprekende beginsel vast, dat de opening der procedure alleen bij behoorlijke ruchtbaarmaking ter kennis

kan worden gebracht van de eventuele gegadigden. Bij toepassing van artikel 29, lid 2, dient zulks te geschieden door bekendmaking in het Publikatieblad van de kennisgeving van vacature of van een nadere mededeling dat deze procedure in de lijn der mogelijkheden ligt in verband met de vereiste bijzondere kundigheden voor de betrokken post. Men dient zich hier derhalve te spiegelen aan de procedure van het algemeen vergelijkend onderzoek als enig ander middel om personen van buiten aan te werven.

Wat artikel 27, lid 1, betreft, geldt de conclusie van de Advocaat-generaal in de zaken 45 en 49-70, Bode tegen Commissie (Jurispr. 1971, blz. 479) wegens de identiteit van rechtsgronden. Men mag niet voorbij lopen aan de vraag hoe de diensten van verwerster te weten konden komen dat de benoemde personen kandidaat waren, en of andere gegadigden van buiten zich niet zouden hebben gemeld, als zij over de mogelijkheid van sollicitatie voorgelicht waren geweest.

In het arrest in die zaak is de motiveringsplicht neergelegd. In casu maakt verweerster echter geen onderscheid tussen de formele motiveringsplicht, volgens welke het besluit de beweegredenen moet aangegeven — hier is dit alleen aan de orde, gezien het uitzonderlijk karakter van artikel 29, lid 2 — en de eis dat er voor elke administratieve handeling redenen moeten zijn, hetgeen een materieel punt is.

De materiële voorwaarden dienen, aldus de Advocaat-Generaal in de genoemde zaak, te worden gezien als één en dezelfde voorwaarde, namelijk dat voor de vacante post zodanige bijzondere kundigheden zijn vereist dat slechts door een buitengewone procedure in de post kan worden voorzien.

Indien nu moet worden aangenomen dat artikel 29, lid 2, mede doelt op het soort kundigheden, waarvan sprake is in de betrokken kennisgevingen van vacature, dan komt het erop neer dat die bepaling in alle gevallen kan worden toegepast.

Is overigens in het verleden volgens de normale procedure in deze posten voorzien? Hierop heeft verweerster niet geantwoord. De vereiste kundigheden moeten alleen uit de kennisgevingen van vacature blijken; overwegingen (zoals de aan de Commissie voorgelegde ontwerpbesluiten) na de beslissing om artikel 29, lid 2, toe te passen, spelen geen rol. Trouwens de paritaire commissie had zich ten aanzien van elk vergelijkend onderzoek met algemene stemmen minus één uitgesproken tegen toepassing van deze procedure.

De in de schriftelijke procedure genoemde redenen — dat voor de betrokken posten bijzondere kundigheden waren vereist — zouden voor alle hoofdadministrateursposten kunnen worden herhaald, doch houden met name in dat men voor benoeming op een post een ervaren specialist in dat werk moet zijn; zo dreigt de uitzonderingsprocedure van artikel 29, lid 2, bij aanwervingen de regel te worden.

Waarom tenslotte worden in de ontwerpbesluiten de procedures van intern en algemeen vergelijkend onderzoek ongeschikt geacht?

De *Commissie* merkt op dat in de kennisgevingen van vacature niet alle lopende of toekomstige werkzaamheden van de betrokken diensten, evenmin als alle wijzen van aanwerving die later op goede gronden in aanmerking komen, tot in bijzonderheden kunnen worden beschreven. Het Statuut zegt nergens dat de toepassing van enige andere procedure dan die van het intern vergelijkend onderzoek in het Publikatieblad moet worden bekendgemaakt. Dit zou trouwens ingaan tegen de bedoeling van de uitzonderingsprocedure van artikel 29, lid 2, en ook geen nut hebben, daar er per definitie maar een zeer gering aantal potentiële kandidaten zijn en de instelling vrijelijk haar keus kan bepalen. Bovendien had men de betrokken posten voor het merendeel reeds in 1972, vooruitlopend op de begroting voor 1973, opengesteld

en kon hierin dus uiteraard niet in het verleden worden voorzien volgens de aanwervingsprocedure van artikel 29, lid 1.

d) Het derde middel

Verzoekers voeren schending aan van de artikelen 7 en 27, derde alinea, Statuut, waarin wordt bepaald dat geen enkel ambt mag worden bestemd voor onderdanen van een bepaalde Lid-Staat en dat bij benoemingen geen acht mag worden geslagen op de nationaliteit. Het voorbestemmen van alle betrokken posten voor Italianen levert misbruik van bevoegdheid op, zie de zinsnede in de antwoordbrieven van de Commissie van 30 juli 1974: „... Het tot aanstelling bevoegde gezag heeft bij zijn keuze van kandidaten met bijzondere kundigheden uit de personen van Italiaanse nationaliteit...". De posten waarin bij de bestreden besluiten werd voorzien, maken deel uit van een pakket van ruim twintig posten welke eind 1972 door de Raad waren geopend ten einde het geografisch evenwicht in de diensten van verweerster ten gunste van Italië te herstellen.

De *Commissie* antwoordt dat bij drie posten de aard der werkzaamheden en de gestelde eisen, zoals vermeld in de kennisgevingen van vacature, weliswaar ondermeer verband hielden met Italië, maar dat er over het geheel geen sprake was van een bestemming van bepaalde posten voor een bepaalde Lid-Staat. Veeleer diende het tot aanstelling bevoegde gezag een overduidelijk gebrek aan geografisch evenwicht te corrigeren door uit personen van die nationaliteit kandidaten te kiezen die aan alle bijzondere vereisten voor die posten voldeden. Deze handelwijze strookt met artikel 27, eerste alinea, Statuut, daar aldus zowel het geografisch evenwicht binnen de diensten der Commissie — overeenkomstig de arresten van het Hof (Eerste Kamer) van 15 december 1966 (zaak 62-65, Serio tegen Commissie, Jurispr. 1966, blz. 807) en van 6 mei 1969 (zaak 17-68, Reinarz tegen Commissie, Jurispr. 1969, blz. 61) — als het belang van de dienst in acht worden genomen.

Verzoekers zeggen voor repliek dat, blijkens verweersters eigen memories, niet alleen bij de gewraakte benoemingen vooral op de nationaliteit is gelet, maar dat de posten ook wel degelijk voor Italianen waren bestemd. De gang van zaken bewijst dit: eerst had men bepaalde personen als tijdelijke functionarissen aangeworven en daarna had men hen zonder vergelijkend onderzoek via artikel 29, lid 2, in de betrokken posten geschoven. Het ging alleen om de nationaliteit en daarom was geen vergelijkend onderzoek gehouden en waren geen kennisgevingen van vacature waarop buitenstaanders hadden kunnen reflecteren, verschenen. Het misbruik van bevoegdheid springt bij dit alles duidelijk in het oog. Niet het dienstbelang telde, maar heel andere factoren: de nationaliteit en bepaalde personen van die nationaliteit.

De *Commissie* antwoordt dat zij in overleg met de Raad als begrotingsautoriteit had besloten twintig posten van de loopbaan A 5 - A 4 boven de organieke sterkte in te stellen. In het algemeen maakt zij zo min mogelijk gebruik van de procedure van artikel 29, lid 2. Met de fusie van de executieven was blijkens de overgelegde statistieken echter een zeer opvallende geografische onevenwichtigheid ontstaan, die nog vóór de uitbreiting der Gemeenschap van zes tot negen leden diende te worden rechtgetrokken.

Daar volgens de persoonsdossiers van de ambtenaren die bij de besluiten van 22 oktober 1973 waren benoemd, de betrokken kennisgevingen van vacature ook bij de andere instellingen hadden uitgehangen overeenkomstig artikel 29, lid 1, sub c, Statuut, heeft het Hof de Commissie verzocht om mededeling van de data waarop dit was geschied. De Commissie heeft daarop de volgende data van bekendmaking opgegeven:

Kennisgeving van vacature COM/943/72 van 7 tot 25. 5. 1973

Kennisgeving van vacature COM/396/72 van 6 tot 20. 6. 1973

Kennisgeving van vacature COM/646/72 van 6 tot 20. 6. 1973

Kennisgeving van vacature COM/938/72 van 6 tot 20. 6. 1973

Kennisgeving van vacature COM/939/72 van 6 tot 20. 6. 1973

Kennisgeving van vacature COM/931/72 van 14. 4. tot 3. 5. 1973

Kennisgeving van vacature COM/940/72 van 6 tot 20. 6. 1973

Kennisgeving van vacature COM/947/72 van 13 tot 27. 3. 1973

Kennisgeving van vacature COM/948/72 van 13 tot 27. 3. 1973.

Overwegende dat verzoekers, ten deze vertegenwoordigd door M. Grégoire, advocaat bij het Hof van Beroep te Brussel, en de Commissie, ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur R. Bayens, als gemachtigde, ter terechtzitting van 25 september 1975 in hun pleidooien zijn gehoord;

Overwegende dat de Advocaat-Generaal ter terechtzitting van 16 oktober 1975 conclusie heeft genomen;

Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat bij beroepen, ingesteld op 28 oktober 1974 en op dezelfde datum ingekomen ter griffie, wordt verzocht om nietigverklaring van de besluiten der Commissie van 22 oktober 1973, houdende benoeming van P. Burigana, F. Conte, E. Capuano, R. de Santis, C. Guida, F. Pettini, V. Saccomandi, C. Savoini en D. Tosi, op de posten van hoofdadministrateur van de loopbaan A 5-A 4, bedoeld in de onderscheiden kennisgevingen van vacature nrs. COM/943/72, COM/396/72, COM/646/72, COM/938/72, COM/939/72, COM/931/72, COM/940/72, COM/947/72 en COM/948/72;

2 dat deze benoemingen zijn verricht met toepassing van artikel 29, lid 2, Ambtenarenstatuut, alwaar wordt bepaald dat, in buitengewone gevallen, voor ambten waarvoor bijzondere kundigheden zijn vereist, een andere aanwervingsprocedure kan worden gevolgd dan die van het vergelijkend onderzoek;

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

3 Overwegende dat verweerster allereerst betoogt dat de beroepen 87/74 en 88/74 niet-ontvankelijk zijn, daar de verzoekers op de dag van instelling hiervan niet meer de hoedanigheid van ambtenaar hadden als gevolg van hun ontslag per 1 maart respectievelijk 1 oktober 1974;

4 Overwegende dat deze beide verzoekers zeggen hun procesbelang daaraan te ontlenen dat zij op de datum van de bestreden besluiten alsook op die van de inleiding der procedure door hun voorafgaande klacht ambtenaar waren en dat zij evenals de overige verzoekers althans hadden kunnen deelnemen aan vergelijkende onderzoeken, wanneer die waren gehouden;

5 Overwegende dat, waar in de artikelen 90 en 91 Statuut wordt gesproken van „iedere in dit statuut bedoelde persoon", dit niet alleen de ambtenaren in actieve dienst zijn, maar ook voormalige ambtenaren en eventuele kandidaten voor een post;

6 dat evenwel een voormalig ambtenaar slechts beroep krachtens deze bepalingen kan instellen, indien hij een persoonlijk belang bij vernietiging van de bestreden handeling heeft;

7 dat zulks niet het geval is bij een ambtenaar die door zijn ontslagneming heeft doen blijken van zijn wil tot beëindiging van de dienstbetrekking met de instelling waar de vacatures zijn ontstaan welke bij de bestreden handeling werden vervuld;

8 dat mitsdien de beroepen 87-74 en 88-74 niet-ontvankelijk zijn;

9 Overwegende dat verweerster eveneens het rechtstreeks en persoonlijk belang van de zeven overige verzoekers in twijfel trekt op grond dat geen hunner had gedongen naar alle posten waarin bij de bestreden besluiten was voorzien, en sommigen zelfs naar geen enkele dier posten;

10 Overwegende dat het procesbelang van deze verzoekers daarin is gelegen dat zij, in geval van een uitschrijving door verweerster van een vergelijkend onderzoek binnen de instelling overeenkomstig artikel 29, lid 1, sub b, zich zouden hebben kunnen opgeven voor de posten waarnaar zij niet hadden gedongen in de fase „bevordering-overplaatsing" van de voorzieningsprocedure;

11 dat de exceptie derhalve moet worden verworpen;

12 Overwegende dat verweerster tenslotte opmerkt dat de sollicitaties van sommige verzoekers ter zijde moesten worden gelegd op grond van de in de kennisgevingen gestelde speciefieke kundigheidsvereisten;

13 Overwegende dat deze bewering zelfs niet steunt op een begin van bewijs dat de Commissie niettemin had behoren te leveren;

14 dat derhalve de beroepen 81 tot 86-74 ontvankelijk zijn te achten;

Ten principale

15 Overwegende dat verzoekers betogen dat de bestreden besluiten niet met toepassing van artikel 29, lid 2, hadden mogen worden genomen, omdat deze bepaling slechts ziet op de aanwerving van personen die nog niet in dienst van de Gemeenschappen zijn, en geen toepassing kan vinden, wanneer ter voorziening in een vacature een oproep wordt gericht tot personeelsleden die reeds in dienst zijn en zich dus kunnen opgeven voor een vergelijkend onderzoek binnen de instelling;

16 Overwegende dat de verlangde bekwaamheden voor het vervullen van een ambt waarvoor bijzondere kundigheden zijn vereist, van dien aard kunnen zijn dat in buitengewone gevallen een procedure van vergelijkend onderzoek ongeschikt blijkt om de aanwezigheid daarvan vast te stellen;

17 dat derhalve kan worden geconcludeerd dat verweerster niet heeft gehandeld in strijd met artikel 29, lid 2, door deze bepaling toe te passen op reeds in dienst zijnde personeelsleden;

18 Overwegende dat verzoekers voorts betogen dat bij toepassing van artikel 29, lid 2, moet worden verondersteld dat aan de formele en materiële voorwaarden is voldaan, hetgeen hier niet het geval was;

19 dat zij ten eerste beweren dat noch in de kennisgevingen van vacature noch in latere besluiten sprake was van een mogelijke toepassing van artikel 29, lid 2, en dat deze kennisgevingen of besluiten niet zijn bekendgemaakt in het Publikatieblad;

20 Overwegende ten deze dat, naar uit de dossiers blijkt, de kennisgevingen van vacature overeenkomstig artikel 29, lid 1, sub a, deugdelijk bij het personeel der Commissie bekend zijn gemaakt en vervolgens overeenkomstig lid 1, sub c, van dit artikel bij de andere instellingen hebben uitgehangen;

21 dat de beslissing, in de loop van een ingeleide aanwervingsprocedure, om artikel 29, lid 2, toe te passen, niet noodzakelijkerwijs behoeft te worden genomen op het ogenblik dat de kennisgevingen van vacature verschijnen, en evenmin in het Publikatieblad behoeft te worden bekendgemaakt;

22 dat de bestreden besluiten zijn genomen na voorstellen van de betrokken Directoraten-Generaal houdende opgave van de redenen waarom in deze posten niet kon worden voorzien volgens de procedure van artikel 29, lid 1, sub a;

23 dat de toepassing van artikel 29, lid 2, niet afhankelijk is van enige publikatievoorwaarde, doch alleen van de vraag of het gaat om de aanwerving van ambtenaren in de rangen A 1 en A 2 of om ambten waarvoor bijzondere kundigheden zijn vereist;

24 Overwegende dat verzoekers vervolgens beweren dat het besluit tot toepassing van artikel 29, lid 2, niet met redenen was omkleed en dat evenmin goede gronden waren aangevoerd voor het niet-toepassen van de in artikel 29, lid 1 „in fine", bedoelde procedure van algemeen vergelijkend onderzoek;

25 Overwegende echter dat in het op 12 oktober 1973 aan het tot aanstelling bevoegde gezag gerichte voorstel tot benoeming in de betrokken posten omstandig genoeg was uiteengezet in hoeverre de verlangde kundigheden een bijzonder karakter hadden;

26 Overwegende dat verzoekers betwisten dat het ging om posten waarvoor bijzondere kundigheden zijn vereist en waarin slechts via de gevolgde buitengewone procedure kon worden voorzien;

27 Overwegende echter dat het tot aanstelling bevoegde gezag, onder toezicht van het Hof, heeft te beslissen over de bijzondere aard van de vereiste kundigheden voor het vervullen van een ambt;

28 dat in de kennisgevingen van vacature de verlangde bijzondere kundigheden telkenmale waren omschreven en dat niet blijkt dat bedoeld gezag daarmee zijn beoordelingsbevoegdheid te buiten is gegaan;

29 Overwegende dat verzoekers schending aanvoeren van de artikelen 7 en 27, derde alinea, van het Statuut, doordat de betrokken posten zouden zijn bestemd voor personen van een bepaalde, in casu de Italiaanse nationaliteit;

30 dat verweerster dusdoende misbruik van bevoegdheid zou hebben gemaakt, hetgeen ook verklaart waarom zij noch een intern noch een algemeen vergelijkend onderzoek heeft uitgeschreven en gebruik heeft gemaakt van de procedure van artikel 29, lid 2;

31 Overwegende dat de artikelen 7 en 27, derde alinea, Statuut voorschrijven dat geen enkel ambt mag worden bestemd voor onderdanen van een bepaalde Lid-Staat en dat bij benoemingen geen acht mag worden geslagen op de nationaliteit;

32 dat, naar ten processe is gebleken, de Commissie in overleg met de Raad als begrotingsautoriteit had besloten, vooruitlopend op de begroting voor 1973, op 25 oktober 1972 twintig posten van de loopbaan A 5-A 4 boven de organieke sterkte open te stellen;

33 dat het volgens verweersters eigen woorden voor het tot aanstelling bevoegde gezag zaak was aldus „een overduidelijk gebrek aan geografisch evenwicht ten nadele van een bepaalde nationaliteit te corrigeren door uit personen van die nationaliteit kandidaten te kiezen, die aan alle bijzondere vereisten voldeden";

34 Overwegende dat de noodzaak voor de gemeenschapsadministratie om bij aanwervingen een geografische onevenwichtigheid in de posten van haar diensten te corrigeren, minder zwaar weegt dan het belang van de dienst en de persoonlijke verdiensten van de kandidaten;

35 dat echter bij de vacatures COM/939/72, COM/940/72 en COM/943/72, waarvoor in de respectieve kennisgevingen werd verlangd „grondige kennis van de bijzondere landbouwstructuurproblemen in Italië en van het struc-

tuurbeleid", „grondige kennis van de economische problemen van de landbouw in Italië" en „grondige kennis van de Italiaanse wijnbouwregeling", terecht de voorkeur kon worden gegeven aan kandidaten van Italiaanse nationaliteit, bij wie de vereiste kundigheden uiteraard eerder te verwachten waren;

36 dat mitsdien de beroepen terzake van de kennisgevingen van vacature nrs. COM/939/72, COM/940/72 en COM/943/72 moeten worden verworpen;

37 dat het derde middel terecht is voorgesteld ter zake van de kennisgevingen van vacature nrs. COM/396/72, COM/646/72, COM/931/72, COM/938/72, COM/947/72 en COM/948/72, en dat de desbetreffende benoemingsbesluiten dienen te worden vernietigd;

Ten aanzien van de kosten

38 Overwegende dat ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten moet worden verwezen;

39 dat verzoekers in de zaken 87-74 en 88-74 in het ongelijk zijn gesteld;

40 dat verweerster in haar verweer met betrekking tot de posten COM/396/72, COM/646/72, COM/938/72, COM/931/72, COM/947/72 en COM/948/72 niet is geslaagd;

41 dat echter ingevolge artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering de kosten, door de instelling ter zake van beroepen van ambtenaren der Gemeenschappen gemaakt, te haren laste blijven;

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

rechtdoende:

1. **Verwerpt de beroepen 87/74 en 88/74.**

2. **Vernietigt de benoemingsbesluiten met betrekking tot de posten, bedoeld in de kennisgevingen van vacature nrs.**

COM/396/72, COM/646/72, COM/938/72, COM/931/72, COM/947/72 en COM/948/72.

3. Verwijst verzoekers en verweerster in de door elk hunner gemaakte kosten inzake de beroepen 87-74 en 88-74.

4. Verwijst verweerster in de kosten inzake de beroepen 81 tot en met 86-74.

Monaco Mertens de Wilmars O'Keeffe

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxembourg op negenentwintig oktober negentienhonderdvijfenzeventig.

De Griffier

A. Van Houtte

De President van de Eerste Kamer

R. Monaco

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL J.-P. WARNER VAN 16 OKTOBER 1975 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

De acht onderhavige beroepen zijn gevoegd bij beschikking van 's Hofs Eerste Kamer dd. 5 december 1975. Elk beroep strekt in hoofdzaak tot nietigverklaring van negen benoemingsbesluiten der Commissie van 22 oktober 1973.

Aan deze — en bepaalde andere — benoemingen lagen, aldus de Commissie (verweerschrift blz. 6 en dupliek blz. 8-9), de volgende omstandigheden ten grondslag. In 1972 begon de Commissie zich te bekommeren om de, zoals zij zegt, „geografisch onevenwichtige" personeelssamenstelling op A 4 / 5 niveau. Deze onevenwichtigheid was naar haar mening ontstaan als gevolg van het Fusieverdrag en kwam tot uiting in een te gering aantal Italiaanse ambtenaren van genoemd niveau. De Commissie heeft hiertoe statistieken overgelegd, waaruit onder meer blijkt dat haar personeel per 30 juni 1972 een totaal van 735 A 4 en A 5 ambtenaren omvatte, waarvan 239 uit de Beneluxlanden, 181 Duitsers, 167 Fransen, 142 Italianen en 6 uit landen die althans toen geen Lid-Staten waren. Met het oog op de komende toetreding van de drie nieuwe Lid-Staten achtte zij het dringend noodzakelijk die onevenwichtigheid recht te trekken. In overleg met de Raad als begrotingsautoriteit besloot zij daarom in 1972, vooruitlopend op de begroting voor 1973, twintig posten boven de sterkte te openen. Dit besluit staat officieel vermeld in notulen van 25 oktober 1972, welke de Commissie heeft overgelegd (bijlage 1 bij memorie van dupliek). In feite wordt daarin niet gesproken van een

1 – Vertaald uit het Engels.